

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Afghánistán, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015, č.j. KRPU-188532-50/ČJ-2015-040022,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.11.2015, č.j. KRPU-188532-50/ČJ-2015-040022, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 60 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem, ze dne 28.11.2015, č.j. KRPU-188532-17/ČJ-2015-040022.

Žalobce uvedl, že se domnívá, že vydaným rozhodnutím došlo ze strany žalovaného k porušení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 1 a 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. Prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“).

Žalobce spatřuje porušení výše uvedených právních předpisů ve skutečnosti, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí neexistoval v jeho případě reálný předpoklad, že by v době zajištění, které v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout 180 dnů, mohlo dojít k jeho vyhoštění do země původu. Trval na tom, že zbavení osobní svobody, jehož jediným účelem má být právě realizace správního vyhoštění, je proto nutné považovat za neopodstatněné, resp. svévolné. Nutnost existence reálného předpokladu realizace vyhoštění dle žalobce vyplývá jak z čl. 15 návratové směrnice, tak i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150). Požadavek existence reálného předpokladu možnosti přemístění cizince do jeho země původu se dle žalobce vztahuje jednoznačně i na prodloužení zajištění. S ohledem na tuto skutečnost žalobce zdůraznil, že je v souladu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nezbytné, aby z rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo seznatelné, jaké konkrétní okolnosti, skutkové i právní, vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje.

Žalobce poukázal na skutečnost, že existuje několik okolností, jež mohou vzbudit pochybnosti o existenci reálného předpokladu vyhoštění. Jedná se zejména o skutečnost, že žalobce je občanem Afghánistánu, nedisponuje cestovním dokladem, během 90 dnů se nepodařilo ověřit jeho totožnost a obstarat mu náhradní cestovní doklad a že vyhoštění do Afghánistánu se dlouhodobě nedaří realizovat. Žalovaný s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 30.11.2009, sp. zn. C 357/09 PPU, *Said Shammilovich Kadzoev (Huchbarov)*, zdůraznil, že reálný předpoklad pro vyhoštění neexistuje, jestliže se zdá „málo pravděpodobné“, že dotčená osoba bude přijata ve třetí zemi v době, po kterou může být za tímto účelem zbavena osobní svobody. Žalobce trvá na tom, že realizace jeho vyhoštění se jeví jako vysoce nepravděpodobná. Poukázal na statistické údaje, ze kterých vyplývá, že vyhoštění do Afghánistánu se dlouhodobě nedaří realizovat. V žalobou napadeném rozhodnutí pak nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by odlišovali případ žalobce od případů ostatních cizinců, jejichž vyhoštění do Afghánistánu se nepodařilo zrealizovat.

Žalobce zdůraznil, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí není zřejmé, jaké konkrétní úvahy vedly žalovaného k závěru, že realizace správního vyhoštění lze dosáhnout. Dle žalobce z odůvodnění pouze plyne, že žalovaný bral v potaz věk žalobce, jeho zdravotní stav, rodinné a společenské vazby, ekonomické a finanční závazky, ovšem chybí zde vyjádření k tomu, na základě čeho žalovaný usuzuje, že dojde k vydání náhradního dokladu žalobci a že následně bude realizováno samotné vyhoštění při maximálně možné době trvání zajištění v trvání 180 dnů. Žalovaný bez bližšího důvodu předpokládá, že i přes to, že totožnost žalobce se nepodařilo ověřit v průběhu dosavadního zajištění v trvání 90 dnů, dojde k tomuto ověření v dodatečné lhůtě 60 dnů. Tuto úvahu žalovaný opírá o své zkušenosti, znalosti dané problematiky a sdělení pracovníka ŘSCP, OPRC Praha ze dne 18.11.2015.

Žalobce zdůraznil, že vyhoštění cizinců do Afghánistánu – zejména pokud nemají cestovní doklad – se dlouhodobě nedaří. Tato skutečnost musela být žalovanému v době vydání žalobou napadeného rozřhnutí známa, přesto jí nevěnoval žádnou pozornost. Žalobce trval na tom, že pokud navzdory nepříznivému trendu žalovaný předpokládal, že realizaci vyhoštění lze v případě žalobce očekávat, byl povinen tento závěr řádně zdůvodnit.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a poukázal na skutečnost, že v rámci řízení o správním vyhoštění bylo vyhotoveno závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 1.9.2015, ev. č. ZS27394, ve kterém bylo výslovně konstatováno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující mu vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a vycestování žalobce je možné. Obsah závazného stanoviska je pro žalovaného závazný. Z uvedeného dle žalobce vyplývá, že z pohledu možných překážek vycestování je naplnění účelu žalobou napadeného rozhodnutí možné.

Žalovaný uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce. Vycházel z běžné praxe a dále ze skutečností sdělených samotným žalobcem v protokolu o vyjádření účastníka řízení. Dle žalovaného žalobce neuvedl žádné konkrétní obavy a nepředložil žádné informace o pronásledování či špatném zacházení.

Žalovaný trval na tom, že dostatečně odůvodnil, že realizace správního vyhoštění je potenciálně možná v době zajištění. Rovněž se dle svého názoru dostatečně vyjádřil i k délce zajištění žalobce, kdy shrnul skutečnost, že žalobcova totožnost není ověřena, žalobce nedisponuje cestovním dokladem a vyčetl současně kroky, které jsou potřebné k realizaci správního vyhoštění žalobce, tedy ověřit jeho totožnost cestou zastupitelského úřadu země původu žalobce. Současně žalovaný konstatoval, že stále zkoumá, zda trvají důvody zajištění a v jakém stádiu je příprava realizace správního vyhoštění. Žalobce byl přímo konfrontován s konzulem zastupitelského úřadu Afghánistánu dne 16.10.2015. Z odhadů pracovníků cizinecké policie trvá ověření totožnosti po takovémto rozhovoru minimálně dva měsíce, neboť ověření totožnosti v Afghánistánu je ztíženo.

Dále žalovaný zdůraznil, že v případě žalobce řádně přezkoumal možnost uplatnění mírnějších opatření než je zajištění a bylo shledáno, že taková mírnější opatření nelze uplatnit.

K argumentaci statistikami uložených a realizovaných správních vyhoštění žalovaný uvedl, že ne ve všech případech uloženého správního vyhoštění musí dojít k jeho nucené realizaci, ale cizinec může využít institutu dobrovolného návratu. Neznamená to tedy, že počet vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění musí být roven počtu zahájených realizací správního vyhoštění. Z obecných statistik dle žalovaného rovněž nevyplývá pro konkrétní případ žalobce, že v jeho případě neexistuje možnost realizovat jeho správní vyhoštění v době zajištění. Žalovaný zdůraznil, že kroky k ověření totožnosti žalobce byly aktivně konány. Žádost o ověření totožnosti byla podána dne 9.9.2015, dne 16.10.2015 byl proveden konzulární pohovor s očekávaným výsledkem do dvou měsíců od jeho provedení. Žalovaný zdůrazňuje, že ověření totožnosti je zdoluhavý úkon závislý na informacích sdělených samotným žalobcem a jejich přesnosti, úplnosti a pravdivosti. Z dosavadního průběhu vyšetřování totožnosti nikterak nevyplývalo, že totožnost nelze ověřit nebo že náhradní cestovní doklad nebude z nějakého důvodu vystaven.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30 denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Rozhodnutím ze dne 1.9.2015 byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Žalobce uvedl, že před dvěma lety odcestoval z Afghánistánu do Íránu z obavy o svůj život, neboť byl vojákem a hnutí Talibán mu vyhrožovalo. V Íránu pracoval jako stavební dělník. Protože mu nechtěli prodloužit pobyt v Íránu, rozhodl se odcestovat do Německa. Začátkem srpna 2015 odcestoval do Turecka a následně cestoval přes Bulharsko, Srbsko a Maďarsko. Z Maďarska cestoval vlakem a následně nákladním autem. Zdůraznil, že jeho cílovou zemí je Německo. Ví, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně. O azyl v žádné zemi dosud nežádal. Česká republika nebyla jeho cílovou zemí, pouze přes ni tranzitoval. Nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území schengenského prostoru ani České republiky. Žalobce uvedl, že v případě vrácení do země původu se obává o svůj život s ohledem na vyhrožování ze strany hnutí Talibán. K možnosti vycestování žalobce do Íráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1.9.2015, ev.č. ZS27394, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. V závazném stanovisku je uvedeno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes který do České republiky přicestoval, případně v České republice samotné. To však bez žádných objektivních příčin neučinil.

Rozhodnutím ze dne 17.11.2015, č.j. KRPU-188532-40/ČJ-2015-040022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou na 1 rok. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, o kterém do doby předložení správního spisu nebylo rozhodnuto.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalovaný průběžně ověřoval, zda trvají důvody pro zajištění žalobce. O ověřování trvání důvodů vyhotovil úřední záznam. Jedná se o úřední záznam ze dne 23.11.2015, kde je uvedeno, že s žalobcem byl proveden den 16.10.2015 konzulární pohovor, kdy výsledek ověření totožnosti by mohl být dle předběžného vyjádření konzulárního pracovníka znám do dvou měsíců od provedení pohovoru. V tomto záznamu je připojena poznámka, že dle sdělení příslušného pracovníka cizinecké policie z poznatků dosavadní spolupráce ve věci ověřování totožnosti cizinců z Afghánistánu není možno stanovený termín považovat za zcela směrodatný.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, dobu trvání zajištění prodloužit, a to opakovaně.

Soud předně konstatuje, že smyslem řízení o zajištění cizince není konečné posouzení otázky, zda má být tomuto cizinci uděleno správní vyhoštění, ale pouze vytvoření podmínek pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován a nebyl předem zmařen tím, že se cizinec bude skrývat či se jinak vyhýbat realizaci případného správního vyhoštění z území ČR. Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. Zásadní roli v daném případě hraje závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné, které je vydáváno podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, www.nssoud.cz). Tyto skutečnosti plně platí i pro rozhodování o prodloužení zajištění cizince.

Zásadní námitka žalobce spočívá v tom, že se dle jeho názoru žalovaný nevypořádal dostatečně s otázkou možnosti realizace správního vyhoštění v době trvání zajištění.

Žalobce v rámci správního řízení neuvedl žádné dostatečně konkrétní důvody, které by samy o sobě mohly tvořit překážku jeho vycestování do země původu. V tomto směru musel správní orgán vycházet z tvrzení samotného žalobce. Je možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalovaného nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění, a tedy správní vyhoštění je reálně proveditelné. V tomto směru soud opět akcentuje, že zásadní význam v dané věci má existence závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 1.9.2015, ev.č. ZS27394, ve kterém tento orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce neexistují překážky pro jeho vycestování do země původu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo

hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, a rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Po přezkoumání obsahu správního spisu se se závěrem správního orgánu, že ve vztahu k žalobci neexistují konkrétní skutečnosti, které by znemožňovaly realizaci jeho správního vyhoštění, ztotožnil i soud. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný se zabýval situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu, když konstatoval, že považuje vyhoštění, k jehož realizaci zajištění slouží, za možné a že okolnosti, které žalobce uvádí, vyhoštění nevylučují.

Soud dále konstatuje, že z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že v době zajištění stanovené původně na 90 dnů došlo k úkonu směřujícímu k ověření totožnosti žalobce v podobě konzulárního pohovoru na zastupitelském úřadě Afghánistánu. Jednoznačně tedy byly činy aktivní kroky směřující k ověření totožnosti žalobce. Z úředního záznamu ze dne 23.11.2015 pak vyplývá, že ze zastupitelského úřadu byla přislíbena odezva ve lhůtě dvou měsíců (tedy do 16.12.2015), kdy tato lhůta přesahovala původně stanovenou dobu zajištění. S ohledem na zkušenosti správního orgánu, že lhůta uvedená zastupitelským úřadem nemusí být zcela přesná a s přihlédnutím k tomu, že je nutno po ověření totožnosti cizince a vystavení cestovního dokladu učinit další kroky spojené s realizací správního vyhoštění, byla původní doba zajištění prodloužena o 60 dnů do 27.1.2016, tak aby byl dán dostatečný časový prostor zastupitelskému úřadu země původu žalobce pro ověření totožnosti žalobce a vystavení cestovního dokladu. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že ani po tomto prodloužení doby zajištění nedosáhla celková doba zajištění zákonem stanovenou maximální délku zajištění činící 180 dnů. Dle názoru soudu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí stále existovala pravděpodobnost, že k realizaci vyhoštění žalobce dojde, neboť ze strany zastupitelského úřadu země původu žalobce nebylo řečeno, že žalobci nebude vystaven cestovní doklad či že se nepodařilo ověřit totožnost nebo že se v případě žalobce nejedná o občana Afghánistánu - naopak bylo zastupitelským úřadem přislíbeno ověření totožnosti žalobce v konkrétní lhůtě. Rovněž v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebylo ze strany země původu žalobce tvrzeno, že by žalobce odmítala přijmout.

K námitce přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu k otázce pravděpodobnosti realizace správního vyhoštění soud konstatuje, že správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně deklaroval, že se otázkou reálnosti realizace správního vyhoštění zabýval a na straně 6 žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že ze všech zjištěných známých skutečností případu nevyšly najevo, ani mu nejsou známy, možné překážky pro realizaci správního vyhoštění. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný touto otázkou zabýval. S ohledem na skutečnost, že rozhodování o prodloužení zajištění cizince je jednoinstančním řízením, nemohl žalovaný konkrétněji reagovat na námitky vznesené žalobcem až v podané žalobě. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce nenapadl původní rozhodnutí o zajištění správní žalobou, tedy ani z tohoto zdroje nemohl žalovaný zjistit, že se žalobce domnívá, že chybí reálný předpoklad pro jeho vyhoštění a žalovaný neměl tedy důvod v žalobou napadeném rozhodnutí se touto otázkou zabývat obsírněji, než jak tomu učinil.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pro úplnost soud podotýká, že argumentaci statistikou týkající se osob, kterým bylo uloženo správní vyhoštění, a osob, jejichž správní vyhoštění bylo realizováno, považuje za nepříhodnou, neboť nic nevypovídá o důvodech a příčinách, pro které v jednotlivých případech nedošlo k nucené realizaci vyhoštění. Rovněž uvedená statistika nikterak nedokládá, že by ve vztahu konkrétně k žalobci existovala nějaká objektivní skutečnost, která by již v době zahájení řízení o správním vyhoštění vylučovala možnost realizace případně uloženého správního vyhoštění.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 17. prosince 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová